Oğlan ve Küçük Kertenkele

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Kertenkele

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük yeşil bahçeleri olan küçük bir kasabada Leo adında bir oğlan yaşardı. Sıcak açık kahverengi teni, kısa kıvırcık siyah saçları ve merakla dolu kocaman kahverengi gözleri vardı. Burnunun üzerinde çiller dans eder, yüzünü her zaman parlak bir gülümseme aydınlatırdı. Her sabah Leo bez çantasını kapıp keşfetmek için dışarı koşardı. Bahçesindeki minik canlıları izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Güneşli bir sabah Leo sıcak bir taşın üzerinde küçük bir kertenkele gördü. Kum kahverengi pulları üzerinde koyu benekler, soluk krem rengi bir karnı ve minik siyah boncuk gibi gözleri vardı. İnce kuyruğu sallanırken taşların üzerinde hızla koşuyordu. Leo onu korkutmamak için neredeyse nefes almadan kıpırdamadan oturdu. Küçük kertenkele durakladı, başını yana eğdi ve sanki doğrudan ona bakıyor gibiydi.

Leo kertenkeleyi uzun süre izledi. Ağzını hızla açıp minik böcekleri nasıl yakaladığını fark etti. Kertenkele bitkilerin arasında koşuyor, yaprakların altına saklanıyor ve taşların üzerinde güneşleniyordu. Leo defterini çıkarıp kertenkeleyi özenle çizdi. 'Küçük kertenkele, nerede yaşıyorsun? Ne yiyorsun?' diye yazdı. Yeni arkadaşı hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

O öğleden sonra Leo annesine kertenkeleyi sordu. Annesinin sıcak kahverengi teni, dalgalı koyu saçları ve ona güven veren sevecen bir gülümsemesi vardı. 'Anne, bahçemizde neden bu kadar çok kertenkele var?' diye sordu. Annesi bahçe eldivenlerini bıraktı ve 'Kertenkeleler çok önemlidir, Leo. Böcek yerler ve doğanın dengesini korumaya yardım ederler. Onlar minik bahçıvanlar gibidir!' dedi.

Leo'nun gözleri kocaman açıldı. 'Minik bahçıvanlar mı?' dedi. 'Evet,' diye başını salladı annesi. 'Kertenkeleler olmasaydı çok fazla böcek olurdu ve bitkiler yenip yok olabilirdi. Doğada her canlının bir görevi vardır, en küçüklerin bile.' Leo küçük kertenkeleyi ve bütün kertenkele arkadaşlarını düşündü. Onların bu önemli işlerini yapmalarına yardım etmek istedi. 'Bahçeyi onlar için daha iyi bir yuva yapabilir miyiz?' diye sordu.

Annesi gülümsedi. 'Bu harika bir fikir, Leo. Kertenkeleler için güvenli bir yaşam alanı yapabiliriz. Tehlikelerden saklanacak yerlere ve güneşlenecek taşlara ihtiyaçları var.' Leo yerinden fırladı. 'Hemen başlayalım!' Defterini kapıp bir plan çizdi. 'Güneşlenecek taşlar. Saklanacak bitkiler. İçecek su.' diye yazdı. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Önce Leo ve annesi her boyutta pürüzsüz taşlar topladı. Onları bahçenin güneşli bir köşesine yığarak kertenkelelerin saklanabileceği küçük mağaralar ve yarıklar yaptılar. Leo her taşı dikkatle yerleştirdi, küçük bir kertenkeleye tam uygun büyüklükte boşluklar olduğundan emin oldu. 'Burası güneşlenmek için mükemmel bir yer olacak,' dedi ellerini mavi şortuna silerek.

Sonra yerli bitkiler diktiler. Annesi yerli bitkilerin en iyisi olduğunu açıkladı, çünkü bu bölgeye aittiler ve yerel böcekleri çekiyorlardı. Leo lavanta, biberiye ve küçük çiçekli çalılar seçti. Çukurlar kazdı ve her bitkinin etrafındaki toprağı nazikçe bastırdı. 'Kertenkeleler bu yaprakların altına saklanabilir,' dedi. 'Çiçekler de onların yiyebileceği daha çok böcek getirir!'

Leo taşların yanına sığ bir su kabı ekledi. 'Her canlının suya ihtiyacı vardır,' dedi. Dökülmesin diye dikkatle yerleştirdi. Sonra geriye yaslanıp işine baktı. Köşe artık taşlarla, bitkilerle ve suyla güzel bir minik yaşam alanıydı. Mükemmel görünüyordu. Ama kertenkeleler gelecek miydi? Sessizce bekledi, izledi ve umut etti.

Günler geçti ve Leo her sabah yaşam alanını kontrol etti. İlk başta hiç kertenkele görmedi. Biraz üzüldü. 'Belki hoşlarına gitmemiştir,' diye iç çekti. Ama annesi onu cesaretlendirdi. 'Sabırlı ol, Leo. Hayvanların yeni bir yeri keşfetmesi zaman alır. İzlemeye devam et.' Böylece Leo bekledi ve izledi, taşların yanında kıpırdamadan oturdu.

Sonra sıcak bir öğleden sonra tanıdık kum kahverengi bir kertenkele taşların üzerine koştu. Durakladı, kuyruğunu salladı ve güneşin tadını çıkardı. Leo'nun yüreği yerinden fırladı. 'Geri döndün!' diye fısıldadı. Küçük kertenkele minik siyah gözlerini kırptı ve sonra bir böcek yakaladı. Kısa süre sonra başka bir kertenkele göründü, sonra bir tane daha. Taşları keşfettiler ve yerli bitkilerin altına saklandılar. Leo'nun yaşam alanı işe yarıyordu!

Leo başka canlıları da fark etti. Bir kelebek lavantanın üzerinde süzüldü. Bir uğur böceği bir yaprağa kondu. Küçük bir kuş su kabında yıkandı. 'Bak anne!' diye seslendi Leo. 'Bahçe yaban hayatıyla dolu!' Annesi yanına geldi ve gülümsedi. 'Birçok canlıya yuva yaptın, Leo. Doğaya sahip çıktığımızda o da bize harika şekillerde karşılık verir.' Leo kendini gururlu ve mutlu hissetti.

O günden sonra Leo saatlerce bahçesini izledi. Kertenkelelerin böcek yakaladığını, güneşlendiğini ve taşlarda saklandığını gördü. Sürüngenlerin doğada önemli roller oynadığını öğrendi. Böcek sayısını kontrol altında tutuyorlardı ve kuşlarla diğer hayvanlara yem oluyorlardı. Leo defterine yazdı: 'Kertenkeleler küçük ama güçlü. Doğanın dengesini korumaya yardım ederler.'

Leo keşfini okuldaki arkadaşlarıyla paylaştı. Onlara kertenkele yaşam alanını ve yardım etmenin ne kadar kolay olduğunu anlattı. 'Küçük bir bahçe bile büyük bir fark yaratabilir,' dedi. Arkadaşları da yaşam alanları yapmak istedi. Leo onlar için basit bir plan çizdi. Daha çok bahçenin yakında mutlu kertenkelelerle dolacağını bilmek onu mutlu etti.

Mevsimler değiştikçe Leo'nun bahçesi gelişti. Yerli bitkiler uzun ve güçlü büyüdü. Her boyutta kertenkele taşların üzerinde koştu. Kelebekler ve arılar çiçekleri ziyaret etti. Kuşlar çalılıklardan şarkı söyledi. Leo en sevdiği yerde, elinde defteriyle, yardım ederek yarattığı bu telaşlı küçük dünyayı izledi. Her canlının, ne kadar küçük olursa olsun, bir yeri olduğunu biliyordu.

Leo en küçük canlıların bile doğada büyük bir rol oynadığını öğrendi. Bahçesine sahip çıkarak kertenkeleler ve daha birçok hayvan için güvenli bir yuva yaptı. Küçük kertenkele bir taşın üzerinden koşup bir böcek yakalarken gülümsedi. 'Teşekkürler, küçük dostum,' diye fısıldadı. 'Dünyamızın dengesini korumaya yardım ediyorsun.' Ve bahçe, mutlu ve sağlıklı, hayatla uğulduyordu.